

Modeontwerper Ronald van der Kemp (1964) tekende achter de schermen damesmode en accessoires voor Escada, Céline, Wolford en warenhuis Barneys. Pas op zijn 50ste voelde hij de moed om een modemerken onder eigen naam te beginnen. Lady Gaga, Katy Perry en Doutzen Kroes dragen zijn coole demi-couture.

TEKST: MINOU OP DEN VELDE | BEELD: BRENDA VAN LEEUWEN

‘Pas nu begrijp ik:
imperfectie
is mijn kracht’

Iets broeierigs

“*American gigolo* is mijn favoriete film. De romantiek van zo’n vrijgezel in zo’n luxe-appartement, geweldig! Ik wilde voor mijn slaapkamer dat seventies glamour gevoel. Met rookglazen spiegels en een bruin marmeren bad. Het heeft iets broeierigs, dat vind ik ook belangrijk in kleren. Als ik eenmaal bevriend raak, blijf ik vrienden voor het leven. Maar ik ga niet

zomaar met Jan en alleman om. Ik hou niet van lange liefdesrelaties. Mijn werk is zo belangrijk voor me dat ik binnen een relatie moeilijk kan functioneren. Ik krijg het snel benauwd. Daar voel ik me dan schuldig over. Hij zo is zo lief, dat kan ik niet maken... Dat schuldgevoel ga ik compenseren, en zo verlies ik mezelf. Het is beter om alleen te leven. Want ik wil niet dat mijn vrijheid wordt aangetast.” ▶

‘Ik kroop in mijn schulp, dat leek me de beste manier om niet gepest te worden’

Nu of nooit

“Aan de gracht wonen is geweldig. ’s Morgens als ik in het raam zit, hoor ik het water kabbelen. Ik kocht dit huis tien jaar geleden. Het was een *big deal*, alsof ik een relatie aanging. Nu zit ik vast in Nederland! Ik voel me veilig in Amsterdam. Zodra ik in Parijs of New York kom krijg ik de zenuwen. Hier voel ik geen competitie. In 1998 belandde ik via een headhunter bij Guy Laroche. Het was mijn droombaan, creatief directeur bij een couturehuis in Parijs. Ik was er naartoe gehaald met veel bombarie, ik was zozegd de nieuwe Tom Ford, en moest met Anna Wintour lunchen. Maar het bleek niet goed te gaan met het bedrijf. Er kwam een nieuwe CEO, een verschrikkelijke man met wie ik het niet kon vinden, en ik werd eruit gewerkt. Mijn moment om te *shinen* had ik gemist. Mijn kans om te laten zien wie ik ben. Dat gaf me een flinke klap. Ik dacht: laat mij maar even rustig geld verdienen. Ik ging aan de slag als consultant voor verschillende merken en leidde een comfortabel leven. Ik kon elk weekend op reis en alles kopen. Een tijd vond ik dat best fijn, maar mijn werk werd op den duur onbevredigend, omdat ik weinig van mezelf kwijt kon. Bij Wolford ontwierp ik alles, van kleding tot panty’s. Ze vroegen over alles mijn mening maar deden vaak het

tegenovergestelde. Ik begon me te schamen voor mijn werk. In mei 2014 vertrok ik bij Wolford. Een lastige periode, ik dacht: niemand zit op mij te wachten. Vrienden zeiden dat ik met een coach moest gaan praten. Die man raakte me. Ik vertelde hem dat ik terug wilde naar mijn jeugd, toen ik spontaan en intuïtief dingen deed. Zo wilde ik een collectie maken. Het ging met horten en stoten, maar pakte goed uit. Mijn vader kwam uit een kruideniersfamilie en had een eigen zaak. Maar hij was een beetje bang. Dat heb ik ook. Het ondernemen vind ik moeilijk. Zodra ik vooruit denk word ik nerveus. Mensen feliciteren me dat het zo goed gaat, maar ik ervaar enorme druk. Ik heb al mijn geld in mijn bedrijf gestopt. Nu is het bijna op en dat is doodeng. We krijgen aanvragen van winkels uit Koeweit en Dubai, Net-a-porter heeft een grote order geplaatst. Vrienden hebben mij gelukkig een lening verstrekt. Nu ik 50 ben, ben ik zelfverzekerder. Ik ben altijd te voorzichtig geweest. Een pleaser. Grote bedrijven hebben een formule, daar moet je in passen. Niemand zit erop te wachten dat jij iets anders gaat doen. Logisch, want het moet verkopen. Nu kan ik eindelijk laten zien wie ik ben. Sommige vijftigers dromen van hun pensioen. Ik doe precies het tegenovergestelde. Het is nu of nooit.”

RONALD VAN DER KEMP (1964) is modeontwerper en studeerde aan de Rietveld Academie in Amsterdam. Hij ontwierp voor internationale modehuizen en was hoofdontwerper voor de kledinglijn van warenhuis Barneys. Sinds 2015 ontwerpt hij demi-couture onder eigen naam. Ronaldvanderkemp.com

Schitterende mislukking

“Kort na mijn afstuderen heb ik voor een theatervoorstelling een grote cape gebreid met een losse steek. Ik had dat ding per ongeluk in de wasmachine gestopt, en hij kwam er piepklein uit. Ik heb hem altijd bewaard. Wat een schitterende mislukking. Soms laat ik iets maken door het atelier en denk als het klaar is: gatver, dit is niet wat ik wilde. Er was een keer een bontjas, die helemaal verkeerd was gemaakt. Ik haalde hem vloekend uit elkaar, ik was zo kwaad op mezelf. De losse onderdelen waren wel mooi. Ik heb toen van drie verschillende kledingstukken één jasje gemaakt. De Franse *Vogue* vond dat jasje supercool. Kate Moss wilde het hebben. Dat heeft me aan het denken gezet. Ik kon niet perfect tekenen en naaien, het werd altijd een beetje een zootje bij mij. Ik wilde het graag netjes doen, ook voor bedrijven, met collecties. Het lukte me nooit, één grote frustratie, tot Wolford aan toe. Maar als ik het losliet vond iedereen het leuk. Pas nu begrijp ik: imperfectie is mijn kracht.” ▶

Meteen thuis

“Na de Rietveld Academie ben ik naar New York verhuisd. Ik was 25 en leefde van een startstipendium. In Parijs had ik stage gelopen bij Courrèges en gevoeld dat je succes sterk samenhangt met wie je kende, en uit welke familie je kwam. Het was lastig om er tussen te komen. In Parijs was alles nog wat tuttig en gericht op couture. In Amerika kwam het minimalisme sterk op, met Calvin Klein. Ik voelde me meteen thuis. Na een tijdje *strugglen* kwam ik bij Bill Blass terecht. Hij maakte een soort combinatie van Parijse couture en Amerikaanse sportswear – chique kleding die je makkelijk kunt combineren. Hij had bijvoorbeeld een grote avondrok van tafzijde met zakken erin, met daarboven een kasjmier twinset. Vrouwen voelden zich heel relaxed in die nieuwe vorm van avondkleding. Dat probeer ik bij mijn eigen collectie ook te bereiken. Ik ga nog steeds graag naar New York om inspiratie op te doen. In een vintage winkel vond ik een Amerikaanse vlag uit de jaren 50. Hij lag jaren in een hoek, tot ik tijdens een passessie met een model zei: trek mijn oude jeans eens aan. Ik legde die vlag erop en daar zijn we overheen gaan borduren. Die jeans heeft in vijf verschillende Vogues gestaan. Veel sterren hebben hem gedragen en Katy Perry heeft hem gekocht.”

Jochie

“Toen ik bij Guy Laroche mijn eerste show deed, kwam mijn moeder met dit borduurwerk aan. Zij maakte ook zelf kleren. Ik herinner me een geweldig oranje ribpak. Als ik mezelf zo zie als 15-jarig jochie vind ik het aandoenlijk. Iemand die zo graag vrij wil zijn, maar niet durft. Ik hield me gedeisd in ons dorp, Wijchen. Ik wist dat ik me anders gedroeg. Jongensdingen als gym of sport vond ik intimiderend. Ik kroop in mijn schulp, dat leek me de beste manier om niet gepest te worden. Dans was mijn ontsnapping. Een achteroom en tante woonden in Amerika, eens in de twee jaar kwamen ze op visite. Ze waren zo *glamorous*, zij droeg heel hoge hakken. Ik wilde zo met die lui mee, de grote stad in. Praten over gevoelens deden we thuis niet. Maar voor mijn ouders was het geen verrassing dat ik op jongens viel. Mijn vader zei: ‘Als jij gelukkig bent zijn wij het ook.’ Mijn ouders waren katholiek. Ze vertelden dat zij voordat ze getrouwd waren, niet eens wisten dat homoseksualiteit bestond. De paus was destijds erg anti-gay. Mijn vader heeft toen een brief gestuurd naar de bisschop: mijn zoon is homo, hoe moet ik daarmee omgaan? Hij wilde weten of ik wel welkom was in de kerk. Dat was heel lief.”

‘Ik vecht hard tegen het ouder worden. Ik vind het moeilijk als mensen zich laten gaan’

Een echte Weegschaal

“Ik ga vier, vijf keer per week naar de sportschool, dat is goed voor mijn geest. Ik kan enorm piekeren, mijn stemming gaat voortdurend op en neer. Een echte Weegschaal. Ik vecht hard tegen het ouder worden. Ik vind het moeilijk als mensen zich laten gaan. Je moet zelfrespect hebben.” ▶

Stoffen van Frans

“In april 2016 overleed Frans Moleenaar. Via Fiona Hering ontmoette ik Mirjam Bax, zijn persoonlijk assistent. Het klikte tussen ons, ze werd mijn business partner. Ik had net in Parijs mijn eerste show gepresenteerd, en had geen werkruimte. Zij zei: ‘Je kunt wel in het huis van Frans komen werken, dat staat leeg. Kijk maar of je iets van zijn stoffen kunt gebruiken.’ De kelder lag vol, ik dacht: wat moet ik met dat oude spul? Dat wordt niks! Gaandeweg vond ik allerlei interessante materialen. Ik heb een jasje gemaakt, in verschillende soorten ruiten, met daarop een stuk leer met een print. Dat leer heb ik gekregen van een fabrikant in Italië, die ken ik nog van vroeger. Als zij een tas snijden van slangen huid of alligator, wordt de rest weggegooid, zonde! Dus ik heb gevraagd de restjes voor me te bewaren. Die stoffen van Frans kwamen toevallig voor mijn neus, ik dacht: hier ga ik het gewoon mee doen. Die spontaniteit vind ik het leuke van mijn vak.”

Er moet iets wringen

“Hier hangen oude foto’s van Inez van Lamsweerde. Mooie gevoelige portretten, met een vleugje religie. Ik ontmoette haar op de eerste dag bij de modeacademie Vogue, later zaten we samen op de Rietveld Academie, met Dana Lixenberg. Het was een sterke generatie. We waren heel hongerig, in Parijs probeerden we bij de shows binnen te komen. We waren gek op Helmut Newton. Zijn vrouwen zijn chic, maar je voelt de erotiek onder de oppervlakte, net als bij Inez. De ondertoon is zwart, het heeft een twist. Daar zoek ik ook naar. Er moet iets wringen.”

Per se op jazzballet

“Dit is mijn showbiztrap. Idee van Jasper Bode, een goede vriend van mij die interieurs ontwerpt. Het was een enorme klus om die trap te installeren. Al toen ik 6 was, zei ik tegen mijn moeder dat ik beroemd wilde worden. Op verjaardagen stond ik heel vrij in de huiskamer te zingen. Na een paar jaar besepte ik dat dat eigenlijk raar was, en kroop in mijn schulp. Rond mijn 12de kon ik het niet meer tegenhouden. Mijn oom zei altijd: ‘Wat Ronald in zijn kop heeft, heeft hij niet in zijn kont.’ Ik wilde per se op jazzballet, nadat ik bij de André van Duin show dansers had gezien. Geweldig! Dat deed je niet, als jongen in een Gelders dorp. In onze familie deed ook niemand aan kunst. Ik maakte choreografieën met vriendinnetjes en deed optredens op straat, in Nijmegen. Ik breide, en maakte zelf kleren. Ik wilde de mode in, maar durfde niet. Ik ging naar de dansacademie in Arnhem, en begon bij de Theaterschool van Scapino. Na een half jaar ontdekte ik al dat het een onrealistische droom was. Mijn rug was niet goed. Ik word nog steeds geraakt door ballet. Ik zit het liefst op de eerste rij, zodat ik het zweet zie spatten.” ■

‘Mijn ouders wisten voordat ze getrouwd waren niet eens dat homoseksualiteit bestond’

